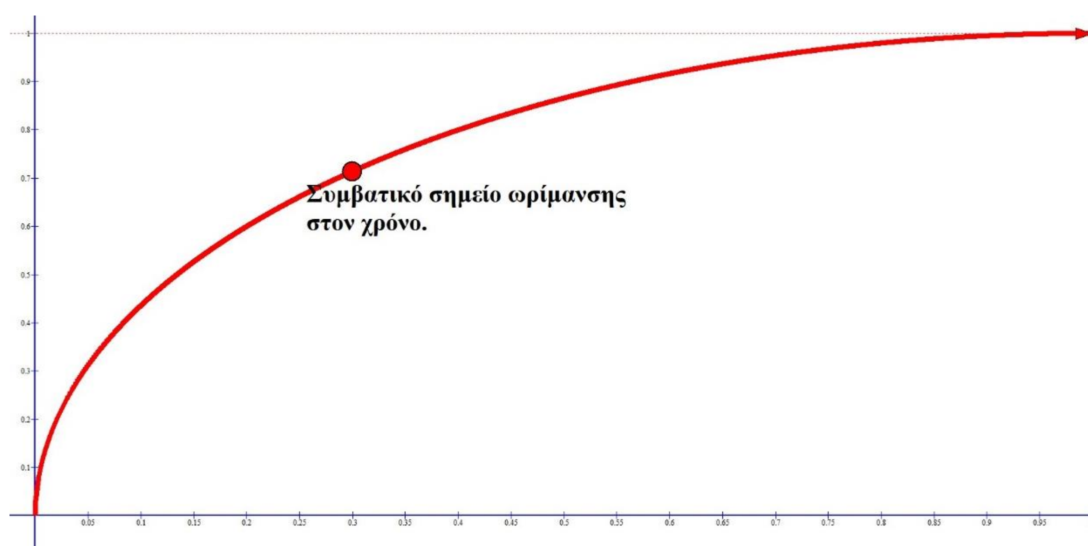
Τα προσομοιώματα της προσωπικής εξέλιξης και η αποτίμηση των προσόντων.

(Γιάννης Π. Πλατάρος -Μαθηματικός)

esos.gr Δημοσίευση: 22/05/2017

Οι άνθρωποι ζουν πεπερασμένο βίο, διαθέτουν πεπερασμένο μυαλό και υπόκεινται ως προς τον χρόνο, στον νόμο της φθίνουσας αύξησης. Είναι αυτό που βλέπουμε ποιοτικά στο γράφημα: Στην αρχή του βίου τους βελτιώνονται απίστευτα γρήγορα σε διάφορους τομείς (λ.χ. ένα μωρό μαθαίνει μια Γλώσσα ενώ ακόμα το χαρακτηρίζουμε «μωρό» (=χαζό) . Ο ρυθμός όμως αύξησης, είναι επιβραδυνόμενος. Και ενώ ισχύει το «γηράσκω αεί διδασκόμενος» διότι διαρκώς βελτιώνομαι, τα μαθησιακά επιτεύγματα που κατορθώνω σε ώριμη ηλικία δεν είναι εντυπωσιακά,

είναι μικρά. Βεβαίως ο κάθε άνθρωπος έχει την δική του καμπύλη, αλλά όλες έχουν την μορφή του σχήματος . Αυξάνονται μεν, φθινόντως δε. Δεν χρησιμοποιώ μαθηματική ορολογία επίτηδες , γιατί πολλοί έχουν τρομοκρατηθεί με «Το Μάθημα» και δικαιολογημένως.

Το συμβατικό σημείο ωρίμανσης για το έργο του Διευθυντή Σχολικής μονάδας, είναι ένα επίκαιρο σημείο τριβής. Μπορεί να καθοριστεί επιστημονικά, για τ ο «τι δεξιότητες θέλουμε να έχει ένας Διευθυντής» και μετά να κάνουμε έρευνα στις διάφορες ηλικίες συναδέλφων για να βρούμε μια ίδιας μορφής καμπύλη και να καθοριστεί και το σημείο δικαιώματος για υποβολή αίτησης για Διευθυντής. Έτσι λέει η θεωρία, αν και η πραγματικότητα της Ελλάδας εκπλήσσει. Ισχυρίζομαι λοιπόν, ότι ανέξοδα και απλά, μπορεί να μετρηθεί αυτό, αρκεί να συντάξει κάποια ομάδα ένα σταθμισμένο εκτεταμένο ερωτηματολόγιο, το οποίο προφανώς θα περιέχει ερωτήσεις επί μελετών περίπτωσης.

Το παραπάνω μοντέλο, υποδεικνύει, ότι και μετά το σημείο ωρίμανσης για υποψηφιότητα, τα πρώτα χρόνια πρέπει να μετράνε πιο πολύ από τα επόμενα. (λ.χ.

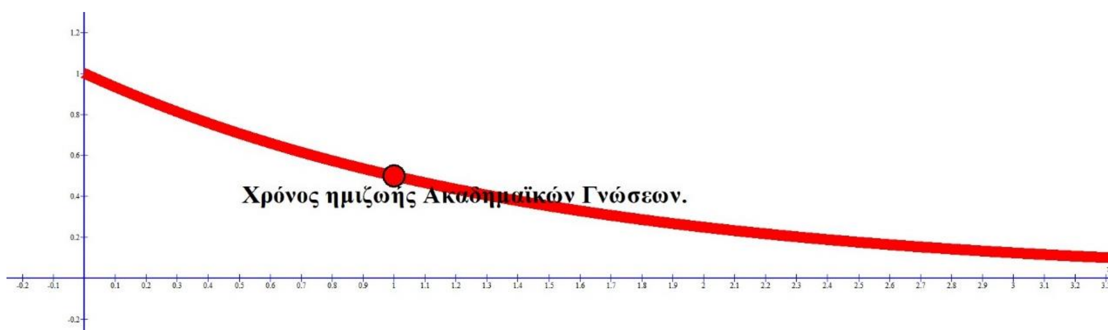
Μετά τα χρόνια που απαιτούνται για υποβολή αίτησης, τα έτη προϋπηρεσίας μοριοδοτούνται ως εξής: Τα πρώτα 5 με 1 μόριο/έτος , τα επόμενα 5 με 0,75 μόρια /έτος , τα υπόλοιπα 10 με 0,50/μόρια /έτος και όλα τα υπόλοιπα με 0,25/έτος. Γραφειοκρατία δεν υπάρχει, διότι σε ένα υπολογιστικό φύλλο που έχει συντάξει καταλλήλως το Υπουργείο, βγαίνουν όλα τα μόρια. Βεβαίως, η εκάστοτε ηγεσία του υπουργείου θεωρεί ισοδύναμα τα έτη προϋπηρεσίας , ενώ μετά βάζει και «κόφτες» *(«…..και έως τόσα χρόνια συνολικά»)* Ακριβώς το αντίθετο με την πραγματικότητα.

Συμπέρασμα 1 : Πρέπει να μετράει το σύνολο της προϋπηρεσίας, φθινόντως, όπως και το προσομοίωμα της πραγματικότητας. Πρέπει να μετράει η προϋπηρεσία μέσα στον χώρο του Σχολείου. (Διευθυντής, υποδιευθυντής, διδάσκων) Η προϋπηρεσία εκτός Σχολείου πρέπει να μετρά με συντελεστές γνωστούς: Λόγου χάριν Διευθυντές Εκπαίδευσης, Σχολικοί Σύμβουλοι και υπεύθυνοι Εκπαιδευτικών θεμάτων Χ0,5 διδασκαλία σε ΑΕΙ 0,75 , υπεύθυνος ΚΕΠΛΗΝΕΤ 0,25 άδειες για επιμόρφωση 0,5 , άδειες κύησης ανατροφής 0,25 κ.ο.κ. Αυτά τα αποτιμώ ενδεικτικά-υποκειμενικά. Και εδώ το θέμα, υπόκειται σε μετρήσεις που θα απαντούν στο βασικό ερώτημα: «Πόσο κοντά είναι η πρακτική, η ενασχόληση με τη θέση, το καθηκοντολόγιο, με το όλον Σχολικό γίγνεσθαι;»

Φυσικά και για την αποτίμηση του «καθοδηγητικού έργου» δεν πρέπει να υπάρχει ισοπέδωση ότι όλες οι «καθοδηγήσεις» είναι ίσες και του υποδιευθυντή και του Διευθυντή και του Δ.Ε. Να είναι κι αυτές φθίνουσες και να μην έχουν κόφτες. Τα παραπάνω τα υπαγορεύει η πραγματικότα και κανείς άλλος.

Αξία των πτυχίων και κάθε είδους βεβαιώσεων επιμόρφωσης:

Και εδώ η απαράβατη αρχή είναι ότι πρέπει να μετράνε όλα. Υπάρχουν κραυγές να μην μετράνε όλα, αφού δεν παρέχονται σε όλους. Επικαλούνται μάλιστα και τις Συνταγματικές Αρχές της ισότητας. Όμως η πραγματικότητα λέει, ότι ta μεταπτυχιακά δεν παρέχονται σε όλους (τόπος , άδειες , δίδακτρα, διαμονή) οι ξένες Γλώσσες δεν παρέχονται στην τυπική εκπαίδευση, τα διδασκαλεία δεν προσφέρονται πλέον, η εξάμηνη επιμόρφωση σε ΑΕΙ λειτούργησε 1 μόνο χρόνο, η εξάμηνη σε ΑΕΙ ένα μόνο εξάμηνο. Η μείζων επιμόρφωση στην μισή Ελλάδα, 1 μόνον έτος, ενώ «αντισυνταγματικές ρυθμίσεις έχει κάνει και ο…. Θεός (!) μη παρέχοντας προς όλους τα ίδια. Η φιλολογία περί αυτών είναι εξόχως υποκριτική και στην καλύτερη περίπτωση ιδιοτελής. Στον τόπο που ζούμε, όντως «όστις πρόλαβε τον Κύριον οίδε» Το Κράτος -οπερέττα δεν μπορεί εδώ και 20 χρόνια να ορίσει τι είναι διδακτική Υπηρεσία. Για να είμαι ακριβής, την ορίζει κατά τις πιέσεις των διάφορων ομάδων

πίεσης (λόμπυ) και τα ξανα-αλλάζουν πάλι, βάσει των αλλαγών της δυναμικής ομάδων, κομμάτων, παρατάξεως ή και απλών, εκπαιδευτικών που έχουν την δύναμη να φωτογραφιθούν στο νομοθετικό έργο. Δεν μπορούμε να παρακολουθήσουμε τον ιδιοτελή λόγο. Πρέπει κάποτε να αποκτήσουμε θεσμούς αξιόπιστους και μόνιμους. Τότε θα είναι και δίκαιοι , αυτομάτως.

Τα πτυχία λοιπόν, υπόκεινται σε φθορά χρήσιμων γνώσεων, λόγω αντικατάστασής τους από νέες . Με μια τέτοια αρχή υπάρχει και η έννοια **της ημιζωής των αντίστοιχων γνώσεων των πτυχίων**. Την πλέον μικρή **ημιζωή** *(= χρόνος για να μειωθούν στο μισό οι χρήσιμες και λειτουργικές γνώσεις)* τον έχει η επιστήμη της **Πληροφορικής** και είναι 4 μόλις χρόνια. Παράλληλα, τα αρχαία επιστημονικά αντικείμενα (λ.χ. Ευκλείδιος Γεωμετρία, Αρχαία Ελληνικά) υπόκεινται και αυτά στον νόμο της ημιζωής πολύ πιο πολύ από ό,τι φαντάζονται οι θεράποντές τους, αφού έχουμε νέα εργαλεία προσέγγισης (Δυναμικά Εκπαιδευτικά λογισμικά, ορθογράφους, πολυτονιστές, θησαυρό Ελληνικής Γλώσσης, λογογράφο, «αντίστοφο λεξικό» Σημεωνίδη για ρίμες)) και καινοτόμες ρηξηκέλευθες παιδαγωγικές προσεγγίσεις (λ.χ. Κοινότητες Μάθησης, Αγκυροβολημένη διδασκαλία) που δεν έχουν καμμία σχέση με τα παλαιά, αλλά χρησιμοποιούν τις ΤΠΕ κατά κόρον.

Η ανεξάρτητες μεταβλητές λοιπόν, είναι ο «χρόνος κτήσης πτυχίου»,«η επίσημη διάρκεια σπουδών» , η εκάστοτε «συνάφεια ή μη της επιμόρφωσης» και η «διάρκειά της» , «οι εμπειρίες σε παρά την εκπαίδευση δραστηριότητες» όπου μετράνε όλα , διαφοροποιημένα και κατά φθίνοντα τρόπο.

Κανείς δεν μπορεί να κατηγορίσει τα παραπάνω ως δύσκολα υλοποιούμενα στην εποχή της Πληροφορικής.

Συμπέρασμα 2: Όλα τα χαρτιά πρέπει να μετράνε σύμφωνα με το επίπεδό τους, τον χρόνο κτήσης τους , την συνάφειά τους, την διάρκειά τους, το επίπεδό τους . Να μην υπάρχουν κόφτες του τύπου «το δεύτερο πτυχίο δεν μετράει!» Να μην μετράνε ισοτίμως, ναι , έχει λογική. **Το να μην μετράνε καθόλου είναι μια αδιανόητη αθλιότητα για την οποία ουδείς διαμαρτύρεται!**

Οι πάντες μπορούν να κατηγορήσουν τα ανωτέρω ως **Ουτοπικά**, <u>εν σχέσει με τα κρατούντα πολιτικά ήθη,</u> εν σχέσει με τον **μυθικό Έλληνα** που του αρέσει **να αυταπατάται να ιδιωτεύει, να ομφαλοσκοπεί, να ωχαδερφίζει, να μυξοκλαίει και να μην ξεβολεύεται όταν μας περιτριγυρίζει ορατή όσο ποτέ καταστροφή.**

Ο νόμος που ψηφίζεται, όποιες τροποιοιήσεις και να υποστεί την τελεταία στιγμή **και πρόχειρος θα είναι όπως και είναι και θα προάγει το συμφέρον των ομάδων πίεσης και πλήρες διαζύγιο θα έχει πάρει με την πραγματικότητα και την αξιοκρατία.**

Φυσικά, την μικρότερη ευθύνη την έχει η εκάστοτε Κυβέρνηση που νομοθετεί και την μεγίστη ο κλάδος που έχει καταπιεί το αμίλητο νερό σε ό,τι αφορά διαδικασίες που προσεγγίζουν το δίκαιο και την αξιοκρατία και απομακρύνεται συνεχώς από τις φοβερές ιστορικές αναγκαιότητες που θα

μπορούσαν να προαγάγουν το αληθές Δημόσιο Συμφέρον, μήπως και κατορθώσουμε να διασωθούμε ως Έθνος.